

Dinu Cernescu recomandă pe Răzvan Vasilescu

În „Amadeus” de Peter Shaffer, Teatrul Giulești

Dacă am înțeles bine, rubrica aceasta are ca scop să aducă la rampă o tinăru speranță, adică pe cineva care merită totuă atenția noastră și care nu este încă un „star”. Din păcate, nu cunosc suficient de bine pe un tinăr sau o tinăru speranță ca să-l pot face o meritată recomandare. Aș fi vrut să scriu aici despre scenograful Daniel Răduță. Dar pînă la a doua premieră a sa, într-un teatru bucureștean, voi mai aștepta. Deși sînt convins că va fi un star al idellor transpuse plastic pe scenă. Cum știu de asemenea că tinerele speranțe există independent de neștiința mea. Și totuși, voi scrie cîteva rînduri în această rubrică despre un actor care nu este o tinăru speranță. În primul rînd pentru că nu mai este tinăr — are 33 de ani! Și nici o speranță, din moment ce este o certitudine. Voi scrie despre Răzvan Vasilescu, deși mi se pare puțin ridicol să-l prezint. Atunci, de ce o fac?

Pentru că a prezenta mai înseamnă și a pune în evidență, adică, în prezent. Și doresc să pun în evidență problema unui actor.

Răzvan Vasilescu, după ce a absolvit în 1979 Institutul de teatru, a jucat la Teatrul Giulești două roluri foarte bune: Spiridon din Noaptea furtunoasă și Nebunul — personaj inventat — în Woyzeck, amîndouă spectacolele în regia lui Alexa Visarion. În 1980, am lucrat cu el Mozart în Amadeus. Și am descoperit în Răzvan Vasilescu un veșnic nemulțumit de munca lui, un sincer înhîbat de marea lui dorință de perfecțiune. Dar, am descoperit în el și un tehnician mediu, oscilant în deciziile scenice, făcînd greu și mereu schimbător. Folosesc termenul tehnician, în accepțiunea pe care o dau actorii englezi de tip Laurence Olivier, John Gielgud, Jan Mc Kellen acestei noțiuni; sau, pentru ușurarea discuției, Leopoldina Băldănușă, Valeria Sectu sau Ștefan Iordache, actori care reprezintă pentru mine perfecțiunea rumănească a acestor noțiuni, ei plasîndu-se fără echivoc în categoria marilor vedete europene.

Răzvan Vasilescu este capabil, muncînd la un rol, să trudească pînă la epuizare. În artă a munci pînă la epuizare nu este un compliment. Noțiunea de muncă, muncă și iar muncă este valabilă doar în meseriile fizice. În artă este nevoie de muncă pînă la epuizare, dar și de TA-LENT. Pe scenă, munca fără talent este inutilă. Despre talentul lui Răzvan Vasilescu pot să scriu fără să ezit pentru că îl pot compara cu Tom Hulce din filmul Amadeus. Pe aceeași partitură, deci de la egal la egal, Răzvan Vasilescu era mai bun decît tinăru vedetă de la Hollywood. Spectacolul Amadeus de la Oradea nu l-am văzut pe scenă. Am văzut doar casetă. Spectacolul orădean era foarte bun, însă în „competiție” puteau intra doar regizorul și scenografa. Printr-un noroc, am putut asista la premiera pariziană cu Amadeus. Din nou Răzvan Vasilescu era mai bun, chiar mult mai bun, decît colegul său Roman Polanski.

Atunci de ce, din 1981, un actor cu o asemenea carte de vizită nu a mai primit nici un rol pe măsura talentului său? Sigur că întrebarea se poate adresa și regizorului Cernescu, pe atunci la Giulești, dar în egală măsură și colegilor regizori de la același teatru. Întrebarea se poate adresa și secretariatului literar al teatrului. Ce-a propus secretariatul literar pentru Răzvan Vasilescu? Dar, de fapt, ce-a propus sus-zisul secretariat literar pentru actorii importanți al Teatrului Giulești? Pentru Sebastian Papaian, ca să dau un singur exemplu?

Dacă rîndurile de față, adică această aducere în prezent a numelui lui Răzvan Vasilescu, îi vor prilejui un rol pe măsură, după o atît de lungă absență (șase ani pentru un tinăr actor este enorm!), cele scrise mai sus nu vor fi fost inutile. Și vom putea trage concluzia că prezenta rubrică a revistei este eficientă.

Dinu CERNESCU